

WHAT'S IN A NAME

Liesbeth Steur is schrijver van verhalen over mensen. Alles wat zij schrijft, is non-fictie. Het leven is zonder ook maar iets te verzinnen voor haar al fantastisch genoeg. Liesbeth woont in het natuurgebied van de Serra de São Mamede aan de voet van Marvão in Portugal. Naast het schrijven organiseert zij drie keer per jaar *retreats* voor hen die op zoek zijn naar een tevreden leven. Meer lezen: liesbethsteur.com.

BEWIJS VAN LEVEN

Dat was mijn enige taak vandaag: het regelen van een bewijs van leven. Meer taken zet ik dan niet op mijn lijstje omdat ik weet dat deze tijd gaat kosten. Wanneer je *senior citizen* bent met een pensioen en/of AOW dan krijg je te maken met dit gedoe als je zoals ik in het buitenland woon. Dus op deze zonovergoten dag ging ik naar het gemeentehuis in mijn dorp Santo António das Areias. Dat bleek gesloten. In de middag ging ik opnieuw naar het gemeentehuis en nu was het wel open. De secretaris was er in levenden lijve en hij – net geïnstalleerd na de laatste verkiezingen – luisterde en wist meteen wat te doen. Hij tekende het door mij ingevulde formulier, plaatste de datum van vandaag erop en een mooi stempel maakte het plaatje compleet. Maar dat was niet alles wat ik van hem wilde. Omdat ik vroeger ook in Spanje heb gewerkt, heb ik recht op Spaanse AOW. Spanje wil dus ook zo'n bewijs van leven. Vóór het Covid-tijdperk was dat zo geregeld. Ik reed gewoon naar Valencia de Alcántara hier over de grens, waar ik gewerkt en gewoond heb en bezocht het kantoor van de Seguridad Social. Met open armen werd ik altijd ontvangen en na een gezellig praatje met de mannen (ik heb daar nooit een

vrouw gezien) werd ik als levend geregistreerd. Klaar. Dan slenterde ik terug door de straatjes, sprak met bekenden en vaak was er tijd voor een bakkie in het café. Na zo'n rondje Valencia de Alcántara was ik weer geheel op de hoogte van het wel en wee in het dorp. Heerlijk. Maar nu moet alles digitaal en dat is voor die Spaanse oude ambtenaren een groot probleem, want stevige knuisten en gevoelige toetsenborden. Voor mij is het ook lastiger, want nu moest de secretaris van mijn dorp een *Prova da Vida* uitschrijven voor Spanje en dat stuit altijd op een beetje weerstand. Dat voel ik. Want Spanje ligt niet erg lekker hier aan de Portugese kant van de grens en die Spanjaarden willen ook Spaanse gegevens in dat document. Na veel praten deed de secretaris met geduld waar ik om vroeg. Het formulier kreeg ook nog een ware preeg door de handtekening heen. Thuis heb ik alles gescand en geüpload op de betreffende sites. Ik zweer u, zelfs dat is spannend want je weet hier in dit verlaten gebied rondom Marvão nooit of het internet wel goed genoeg werkt. Uiteindelijk is het gelukt. Vroeger was het veel beter, denk ik soms. Zelfs als ik geen tijd had om naar Spanje te gaan, want dan

kon het Spaanse formulier in een envelop en per aangetekende post worden verstuurd. Maar dat is verleden tijd. Ik ga nog wekelijks naar de markt in het Spaanse dorp. Het lawaai dat de Spanjaarden maken, hun niet aflatende levenslust en positiviteit zijn altijd inspirerend. Ik hou van het Iberische schiereiland en zijn inwoners. Zo verschillend van elkaar en toch weer niet. Want de Portugezen en Spanjaarden hebben allebei een sterk gevoel voor onafhankelijkheid en een diepgeworteld, gezond wantrouwen richting hun overheden. Daar kunnen de Nederlanders nog wat van leren.